

Ítalska söngvabókin

Íslenzkar frumgerðir kvæðanna eftir Kristján Hreinsson

Un capitulo (Einn kafli)*

Ég kom til þín með fangið fullt af engu
og fór með þér um okkar draumaborg
að vori þegar heimsins fuglar fengu
að fljúga hjá með ást og blíða sorg.

Ég átti með þér dásamlega daga
og drauma sem ég alvarlega tók
en nú er okkar fortíð fögur saga
sem finna má í lífsins góðu bók.

Og hjartans taktur reyndar öllu réði
sem ritað var með ást á línurnar,
því er ég nú með fangið fullt af gleði
og fagna því sem einu sinni var.

Stai con me (Vertu hjá mér)**

Vertu hjá mér vinur
því vært nú sofa fjöllin
á meðan stormur stynur
og stækkar vetrarhöllin.

Við skynjum kaldan klaka
og kyrrð er vötnin frjósa,
um stund við viljum vaka
í veröld norðurljósa.

Við eigum ósk sem hylur
ísköld klakabrynja
þegar þungur bylur
þarf sinn harm að skilja.

Er vetrar höllin hrynur
þá hlýnar okkur báðum,
já, vertu hjá mér vinur
því vorið kemur bráðum.

Il mio passerotto canta (Sólskríkjan mín syngur)*

Hún situr hérna stundum á grænni grein um kvöld
og glaðlega hún syngur annað slagið,
og þegar nóttin kemur og friður fær sín völd
ég flýg með henni inn í sólarlagið.

Ég veit að þegar haustar, hinn sæli söngur fer
og sólskríkjan um myrkrið þarf að rata,
og svo í þrautum vetrar að nóttu mæta mér
þær minningar sem ég mun aldrei glata.

Er vetrarskugginn hverfur, fær lífið nýjan lit,
með ljósi vaknar náttúrunnar kraftur
og sólskríkjan mín kemur með vor og vængjaþyt
þá vil ég fá að heyra sönginn aftur.

La musica del cuore (Tónlist hjartans)**

Ástin er tónlist hjartans; svo hlý og blíð,
hljómurinn verður sem ljós í okkar sálum,
í æðum og taugum hún lifir svo ljúf og þíð
leikin og sungin á öllum tungumálum.

Söngur um gæsku iðar hvern æviveg,
unaður hjartans er vafinn tónaflóði,
hljómkviða lífsins; einlæg og yndisleg,
orð hennar birtast í tímans langa ljóði.

Eldur í æðum vekur svo djarfan dans
er dásemdin strýkur streng með sálarboga,
vitundin skynjar kraftaverk kærleikans
og kliðmjúkir tónar í hjörtum fá að loga.

Ástin er tónlist hjartans; svo hlý og blíð,
hljómurinn verður sem ljós í okkar sálum,
í æðum og taugum hún lifir svo ljúf og þíð
leikin og sungin á öllum tungumálum.

Un angelo ti proteggerà (Fagur engill fylgir þér)**

Það svífur engill yfir þér
er inn í þennan heim þú fæðist
að morgni lífs er myrkrið fer
og máttur ljóssins bjarta glæðist.

Hann verður þér sem lífsins lag,
það leikið er á hjartans strengi
um fagra nótt og fagran dag
það fær að hljóma vel og lengi.

Hvert augnablik mun sál þín sátta
við sannleikann sem lífið færir,
þú hljóta skalt þann hreina mátt
sem hugsun þína endurnærir.

Og þó að nóttin næði köld
og nái lífsins mynd að breyta,
þótt fjúk og stormar fái völd
mun fagur engill skjól þér veita.

Sem söngur lífsins hljómar hér
þitt hjartalag á björtum degi
því fagur engill fylgir þér
fótmál hvert á lífsins vegi.

La volontà del vento (Vilji vindsins)**

Þú manst þann dag er vindur vakti þig
og vonarglætan braust á milli skýja,
og vitund þín var afar sátt við sig,
þá sóttu að þér bæði ljós og hlýja.

En haustsins vindur kom og frjáls hann fauk,
hann felldi blóm sem hjartanu var kærast,
þín sorg var köld er þessu lífi lauk;
og ljósið dó sem áður brosti skærast.

Svo fékk hann þig um táradalinn teymt,
hann tekið hafði blóm úr þínu beði,
þitt hjarta fann að vart þú gast því gleymt
sem gerðist þegar máttur vindsins réði.

En skuggi dagsins fær að fylgja þér
er ferð þú ljóssins veg mót tímans hjóli.
Þú skilur best hver vilji vindsins er
ef vaknar lítið fræ í hlýju skjóli.

Í vindinum þú finnur fagran stað
og fræið þitt mun verða þar að blómi,
þú skynjar það sem líf þitt leitar að
því lognið býr í vindsins endurómi.

Sorriso (Bros)**

Ég man þá stund í miklu frosti
á miðjum degi
að falslaus við mér fegurð brosti
á förnum vegi.

Og svo var það á sumarengi
er sönn var hlýja
að birtist sól og brosti lengi
hjá bökkum skýja.

Ég brosið læt í veðri vaka
og vonin lifir
en þegar kemur bros til baka
þá birtir yfir.

Il sonetto dell'amore (Unaðsreitasonnettan)***

Um náttúruna fer sú hlýja hönd
og hlífir hverri ögn sem þar má finna,
á meðan ánamaðkar verk sín vinna
fær vonglöð lilja slitið klakabönd.

Og sniglahjörð um foldu fer á ról
og flugur undir þili heyrast suða,
já, skordýrin þau virðast vilja puða
sem viti þau að núna hækkar sól.

Í hverri þúfu veröld vaknað fær
og vorlaukarnir lífsins tilgang skynja.
Í skjóli trjána brotnar klakabrynja
og birkihríslan alsæl skellihlær.

Í garðinum svo indæll ástarblossi
fær upprisu frá ljúfum sólarkossi.

L'umiltà (Lágstemmdar línur)**

Í dökkgráu húminu hafaldan suðar,
á háværa vindana komið er los
er fannhvítur engill á gluggann þinn guðar
með glampa í augum og heillandi bros.

Er vindarnir gnauða svo glaðir og léttir,
þitt gangverk í brjóstinu tifar svo ört
því engillinn kemur og flytur þér fréttir
af framtíð sem bæði er himnesk og björt.

Þú horfir í augun á englinum þínum
hann opnar þér leiðir að huglægri sýn
og flytur þér hlýju í lágstemmdum línunum
úr ljóði sem framtíðin orti til þín.

La ricompensa della vita (Laun lífsins)****

Á meðan þín ljósglæta stendur í stríði
og strit þitt að launum fær tildur og hjóm,
þá heyrir þú himneskan róm
sem huga þinn leiðir að bergmálsins klettum,
að lögmálum röngum og réttum
með reynslunnar leikrænu fléttum,
þess bíður þín dulúð að dagarnir líði,
að dafni í hjartanu kærleikans blóm.

Þú skynjar að senn muni samviskan byrja
að sýna þér mátt sinn í daganna raun.
Þú þrammar um hégómans hraun
í heimi sem vitund þín þráir að skynja
er draumórahallirnar hrynja
og horfin er gæskunnar brynja,
þá finnst þér að viska þín verði að spyrja:
-Hvað vil ég frá lífinu hljóta í laun?

Er þarftu ei lengur þinn hernað að heyja,
í huganum verður sú spurningin næst
sem aðeins með einlægni fæst
er eldur af visku í náttmyrkri ljómar.
Sem spámannsins spaklegu dómar
þín spurning í bergmáli hljómar:
-Hvað gleður mitt hjarta er dagarnir deyja
og draumarnir hafa að endingu ræst?

Ef fegurðin líður um skýjanna skara
og skrýðir þá birtu með silfraðri rós,
þá kveikir hún leiftrandi ljós
og lafið og stjörnurnar velja sér greinar.
Sem riddarans raðhvössu fleinar
þín röksemd í skýjunum veinar:
Um dreifðustu byggðirnar drekarnir fara
og draumarnir finna sér laut uppi' í Kjós.

Barlume di speranza (Vonarglæta)**

Í beiskri sorg er tungu minni tamt
að tala vel um vonarljósið skærast
þó skynja ég að sárast finnst mér samt
að sakna þess sem hjartanu er kærast.

Er sorgin fær um allar æðar streymt
og undir niðri biturð nær að krauma
þá finnst mér best að geta ekki gleymt
því góða sem í fortíð vakti drauma.

Um alla drauma mína segja má,
þeir myndu rætast ef þeir bara gætu
því skynja ég að hjartað alltaf á
svo yndislega fagra vonarglætu.

Já, vonarglætan dafnar dásamleg
er dökkir skuggar yfir lífið færast.
Með minningar um sólskin sofna ég
og sakna þess sem hjartanu er kærast.

Alla finestra di notte (Við glugga um nótt)**

Ég sest á stól við gluggann en sé þó ekki út
því einsemd mín á skjól í ljóðsins línum
og sorgmædd milli trjána er nóttin niðurlút
í nóturlegri kyrrð í garði mínum.

Ég veit að nóttin ráfar um snjóinn köld og klökk
er kvelst ég einn með efasemd og syndir
og núna skynjar sálin í myrkri – djúp og dökk
að dagar ástarinnar voru blindir.

Nú skelf ég einsog hrísla sem rokið faðmað fær,
nú flögra burt öll yndislegu brosin.
Ég sé að draumkennd rósín á köldu gleri grær.
Á glugga mínum eru tárín frosin.

Canto per te (Ég syng fyrir þig)*

Sem söngelskur spörfugl hér viðra ég vængi og stél,
ég vil fá að svífa mót skýjanna dúnmjúka feldi
og söngvarnir mínir í heiðríkju hljóma svo vel,
í hjörtum þeir sameinast kærleikans draumkennda eldi.

Og tónarnir mínir þeir breytast í vinsemd og værð
og verða að dásemd sem birtist í himneskum orðum,
í litadýrð garðsins þeim ódauðleg fegurð er færð
er fá þeir með yl sínum heiminum haldið í skorðum.

Ég nýt þess í myrkri að syngja um leiftrandi líf
og ljósið það gefur mér tónaflóð dýpra og meira,
á ástríðum vængjum í frelsi og sælu ég svíf
og syng fyrir veröld sem þráir minn boðskap að heyra.

La colomba della pace (Friðardúfan)***

Ég flýg með hvíttri dúfu ofar öllu
og andi minn er ljós á hæsta tindi,
í ljúfri kyrrð ég heyri hljóð í vindi;
hinn hreina tón frá sálarinnar bjöllu.

Og sálin hvíslar að mér lífsins ljóðum,
hún lýsir því er hverfur dagsins skíma
að fegurð heimsins öðlist tíð og tíma
ef töframáttur friðar býr með þjóðum.

Og dúfan fær sín ljóð í ský að skrifa
og skáldleg orðin duga þúsund aldir:
Hér verða dagar okkar aldrei taldir
ef yndislegir draumar fá að lifa.

Já, hvíta dúfan fagnar frelsi sínu
og friður hennar býr í ljóði mínu.

* Úr [Söngvar um svífandi fugla](#).

** Úr [Sextán söngvar fyrir sópran og tenór](#).

*** Úr [Sautján sonnettur um heimspeki hjartans](#).

*** Úr *Fótspor á farvegi tímans – Tuttugu söngvar fyrir tenór*.